

Universiteit
Leiden
The Netherlands

**Another side of Titia Loenen: of: hoe een gepokte en gemazelde
hoogleraar een nieuw studieprogramma ontwikkelde en en passant
zichzelf opnieuw uitvond**

Lawson, R.; Loof, J.P.; Lawson, R.

Citation

Lawson, R. (2024). Another side of Titia Loenen: of: hoe een gepokte en gemazelde hoogleraar een nieuw studieprogramma ontwikkelde en en passant zichzelf opnieuw uitvond. In J. P. Loof & R. Lawson (Eds.), *Diverse mensen en gelijke rechten anno 2024: Essays ter gelegenheid van het emeritaat van prof. Titia Loenen als hoogleraar Mensenrechten en diversiteit* (pp. 105-106). Retrieved from <https://hdl.handle.net/1887/4194930>

Version: Publisher's Version

License: [Leiden University Non-exclusive license](#)

Downloaded from: <https://hdl.handle.net/1887/4194930>

Note: To cite this publication please use the final published version (if applicable).

Of: hoe een gepokte en gemazelde hoogleraar een nieuw studieprogramma ontwikkelde en *en passant* zichzelf opnieuw uitvond

Rick Lawson

Bijna zeven was ze, toen Bob Dylan zijn vierde studioalbum uitbracht – *Another Side of Bob Dylan*. Met zijn eerste platen had Dylan furore gemaakt; nu gooide hij het over een andere boeg: andere thema's in zijn teksten, een andere muziekstijl. Het was 1964; veranderingen hingen in de lucht. Het kan niet anders, of deze episode heeft een blijvende indruk gemaakt op de jonge Titia. Het voor de hand liggende bewijs is dat gelijkheid – het ultieme thema van de *sixties* – altijd de rode draad in haar werk is gebleven. En wie Titia wat beter kent, weet ook van haar voorliefde voor muzikanten; niet voor niets is een drummer de andere grote liefde in haar leven. Maar hier wil ik het hebben over nog weer een andere kant van Titia, die rechtstreeks is terug te voeren op die zomer van 1964: haar vermogen om zichzelf opnieuw uit te vinden. Net als Bob destijds.

We gaan terug naar 2012. Met een gedurfde operatie weet ik een oude droom te verwezenlijken: Titia terugstelen. Ze was immers van ons, eigenlijk. Ze had in Leiden gestudeerd (geschiedenis en rechten, in die volgorde); was in Leiden gepromoveerd; was, samen met onder anderen Jenny Goldschmidt en Rikki Holtmaat, het gezicht van de vrouwenstudies aan de juridische faculteit. Maar toen, in een moment van onoplettendheid, ontglipte ze ons! Ze kreeg in *the other place* een positie aangeboden als universitair hoofddocent. Al snel werd ze benoemd tot hoogleraar Vrouwenstudies en vervolgens tot hoogleraar Rechtstheorie. Die pijlsnelle carrière weerspiegelde een brede oriëntatie en een wendbare geest. Haar veelzijdigheid bleek ook als bestuurder: ze diende de Utrechtse faculteit in vele hoedanigheden.

Goed, 2012. Ik was destijds decaan van de Leidse faculteit. Vraag me niet hoe, maar het lukte om Titia terug naar Leiden te halen. Zou het toeval zijn dat de toenmalige directeur bedrijfsvoering, die het allemaal goed vond, een toegewijd Dylan-fan is? Welwillend aanvaardde Titia de voor haar gecreëerde positie als hoogleraar Mensenrechten en diversiteit. Daarbij kwam een tweede droom uit: ze beloofde een nieuw onderwijsprogramma op het gebied van de rechten van de mens op te zetten. Op dat moment had Leiden een aantal succesvolle 'Advanced LLM'-programma's, en we dachten dat het mogelijk

moest zijn om een vergelijkbaar programma te ontwikkelen op het gebied van de mensenrechten. Maar we hadden een pionier nodig. Iemand die een visie kon ontwikkelen, mensen bij elkaar kon brengen, knopen kon doorhakken over vakken en *formats*, zich niet liet afschrikken door de onvermijdelijke bureaucratie, iemand die accreditatiepanels kon organiseren, nog meer bureaucratie kon afhandelen, over financiën kon praten, kon onderhandelen – die dingen. En dat is precies wat ze deed. Titia kwam haar beloften na. In september 2014 startte het *Advanced LLM programme in European and International Human Rights Law*. Met zeven studenten in het eerste jaar. Een heel klein aantal, maar het was een begin. En ze had in Jan-Peter Loof een uiterst betrouwbare copiloot. De rest is geschiedenis. Tien jaar later ontvangen we ruim 30 studenten per jaar: toppers uit alle windstreken. Ze volgen een programma dat nog steeds veel van de keuzes weerspiegelt die Titia in die begintagen maakte.

Maar Titia was niet alleen programmadirecteur, ze gaf ook les in haar programma. Uiteraard met een vak over haar oude liefde, gelijke behandeling. Maar ze zette ook een nieuw vak op: *International Human Rights Law*, dat ze samen met Carsten Stahn ging doceren. En wat haar beweeglijke geest kenmerkte – en sierde – was dat ze zich bij het voorbereiden daarvan vol energie en nieuwsgierigheid richtte op voor haar nieuwe rechtsgebieden. Ze verkende regionale mechanismen die ze nooit eerder in detail had onderzocht. Eens te meer kwam *another side of Titia Loenen* naar voren: ze vond zichzelf opnieuw uit. En al die tijd had ze oog voor haar studenten. Vriendelijk, benaderbaar, betrokken, aanmoedigend en altijd bereid om in haar colleges verschillende perspectieven te verkennen.

En nu – na zo'n drie decennia waarin we samen zijn opgetrokken – nemen we dan afscheid. Treurig dat er een einde komt aan een tijdperk. Maar toch ook wel heel benieuwd welke kant van Titia we in de komende jaren weer te zien krijgen.